

“Tots tenien clar què havien de fer però no l'operaven”

Josep Maria Fuertes, marit de la dona de Tossa de Mar que va morir d'hemorràgia cerebral després de passar per quatre hospitals, manté que no es va actuar amb la urgència que requeria el cas

Josep Fuertes, al seu domicili de Tossa de Mar, amb una fotografia d'aniversari amb la seva dona i dos dels seus netes. Foto: LLUÍS SERRAT.

Josep Fuertes, veí de Tossa de Mar, encara no acaba d'entendre que la seva dona, Carmen Mesa, estigui morta després d'un període per quatre hospitals en 65 hores. “Al Trueta un metge em va dir: «Si ho fan de pressa, amb tres dies més la podreu portar a casa», relata. Ell té clar, sobretot després del que diu que havia sentit a dir als metges, que la seva dona potser encara seria amb ell “si l'haguessin agafat ràpidament”.

Fuertes té gravada a la memòria una altra conversa amb una metgessa de l'ambulància medicalitzada que va traslladar la seva dona de la Vall d'Hebron al Clínic: “Si li passa alguna cosa a la teva

dona no hi ha dret”, afirma que li va dir la metgessa amb referència al fet que no van actuar amb la rapidesa que requeria el cas. Tot plegat el manté en la cruel incògnita de què hauria passat si als hospitals hi hagués hagut els mitjans necessaris, de si en realitat el Trueta no va poder operar-la a causa de les retallades –a la tarda molts quiròfans estan tancats i el nou protocol obliga a tractar la patologia de Mesa a la Vall d'Hebron– i de per què no es va derivar la seva dona directament al Clínic si és que a la Vall d'Hebron no hi havia prou sales disponibles i, a més, una màquina clau per realitzar l'operació estava espatllada.

El resum del cas, per l'home i les tres filles, és clar i el vinculen directament a les retallades: els metges tenien un diagnòstic clar, sabien què calia fer, “però en comptes d'actuar de pressa es va allargar 65 hores”. “Que no em diguin que no, perquè és així”, manté amb convenciment. Se li trenca la veu recordant la seva dona, es lleva plorant i se'n va a dormir plorant i l'única distracció són les filles i els néts i passejar per Tossa.

Recorda que la seva dona va ser conscient fins que la van sedar per traslladar-la al Clínic: “En algun moment va mig recuperar-se i em coneixia, però ja no hi vaig poder parlar com abans. Massa tard.”

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 15-11-2011 Pàgina 2

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/14-salut/475623-tots-tenien-clar-que-havien-de-fer-pero-no-loperaven.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss